

РЕШЕНИЕ

№ 668

гр. Варна , 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на
петнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Красимир Т. Василев
Членове:	Светла В. Пенева
	Невин Р. Шакирова

като разглежда докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско
дело № 20203100503368 по описа за 2020 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Р. Н. В., чрез
адв.Т. /ВАК/ срещу Решение № 260625 от 09.10.2020 година, по гр.д. №
3978/2020 година, по описа на ВРС, 7 – ми състав, с което на основание
чл.213 ал.2 от КТ е била отхвърлена исковата претенция на въззника
против ТЕХНИЧЕСКИ УНИВЕРСИТЕТ - ВАРНА за осъждане на
ответника да му заплати сумата от 53 350 лева, представляваща
обезщетение за незаконното му отстраняване от работа за заеманата от
него длъжност „Ректор“ в периода от 15.11.2018г. до 30.06.2019г., ведно
със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба-
08.04.2020г. до окончателното погасяване на задължението, на
основание чл.213, ал.2 КТ, както и **в частта** с която е бил осъден да
заплати сумата от 2 700 лева, представляваща сторени по делото
съдебно- деловодни разноси в полза на ТУ-Варна, на основание чл.78,
ал.3 ГПК.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност и
незаконосъобразност на решението. Изложени са доводи, че от всички
доказателства по делото се установява правилната квалификация на
исковата претенция и че тя е по реда на чл.214 от КТ, а не както

неправилно е приел ВРС – по чл.213 ал.2 от КТ.Искането отправено до настоящия съд е да отмени атакувания съдебен акт и да уважи иска по основание и размер, като присъди търсената сума в полза на въззивника.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК отговор на исковата молба е подаден от другата страна.С него ТУ-Варна, чрез адв.Т. настоява, че жалбата, макар и процесуално допустима се явява неоснователна.

В съдебно заседание пред ВОС, въззивника е редовно призован, не се явява ,представлява се от адв.Т., надлежно упълномощена, която поддържа жалбата и моли съдът да я уважи.

ТУ-Варна, уведомени като страна се представляват от адв.Т. и ю.к.Т.; същите оспорват жалбата и молят съда да потвърди решението.

И двете страни са депозирали писмени бележки, съответно №№ 5793/26.03.2021 година на В. и № 5713 от 25.03.2021 година на ТУ-Варна, с които излагат аргументите си в подкрепа на заявените процесуални позиции.

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Пред първата съдебна инстанция съдебното производство е започнало по искова молба на Р. Н. В., ЕГН ***** против Технически университет Варна, Булстат 000083626, по иск с правно основание чл. 213, ал. 2 КТ за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 53 350 лева, представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа за заеманата от него длъжност „Ректор“ в периода от 15.11.2018г. до 30.06.2019г., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба - 08.04.2020г. до окончателното погасяване на задължението.

Съобразно твърденията в молбата, става ясно, че В. е полагал труд при ответника, считано от 1989 година на длъжността „Асистент“.По силата на свидетелство № 23634 от 10.05.2006 година на Висшата атестационна комисия придобил научната титла „доцент“ и е бил назначен на съответната длъжност, а с Допълнително споразумение към трудов договор № ЛС-727/30.06.2015г. за срок от 30.06.2015г. до 30.06.2019г., т.е до изтичане на 4 годишния му мандат е заемал административната длъжност „Ректор“ на ТУ-

Варна. През този период от време той е придобил и званието „Професор“, съгласно заповед № 237/19.04.2016 година, а със Заповед № ЛС-413/14.11.2018 година, считано от 15.11.2018 година Врид Р на ТУ – Варна е било прекратено трудовото му правоотношение за длъжност „Професор“ на основание чл. 330, ал.2, т.2 КТ, чл. 58, ал.1, т. 4 ЗВО и чл.35, ал.3 вр. ал.1, т.1 ЗРАСРБ, като съответно бил отстранен от кабинета си и достъпа до работата му. Твърди, че към момента на уволнението, той е продължавал да заема длъжност „Ректор“ на ТУ Варна, а не е заемал длъжност „Професор“. Според отразеното в ИМ Заповедта за уволнение била издадена и при непроведена процедура за отзоваване от длъжност „Ректор“, което не се случило и до изчитане на мандата му на 30.06.2019г. Твърди, че със заповедта за уволнение е бил отстранен от длъжност, която не заема, с което фактически бил незаконно отстранен от длъжността му по действащия между него и ответника трудов договор за длъжност „ректор“. С влязло в сила на 25.03.20г. решение по гр.д. № 18698/2018г. на ВРС, уволнението му било отменено. Твърди, че в резултат на издаването на заповедта за незаконното му уволнение и фактическо отстраняване от длъжност „ректор“, заемана от него до изтичане на мандата му 30.06.2019г., бил лишен от правото си на труд и дължимото за това трудово възнаграждение в месечен брутен размер от 7100лева. Затова и заявява претенция за обезщетение за незаконно отстраняване от работа в периода 15.11.2018г. до 30.06.2019г. Молбата е за уважаване на исковата претенция и присъждане на разноски.

За да отхвърли исковата претенция, ВРС е приел, че последващата отмяна на Заповед № ЛС-413/14.11.2018 година, считано от 15.11.2018 година Врид Р на ТУ – Варна създава друг, различен от настоящия ред за претендиране на търсеното обезщетение.

Виждането на ВОС е следното:

На база на твърденията на ищеца и предвид доводите във въззивната жалба с Определение № 3973 от 02.12.2020 година, ВОС преквалифицира търсената защита на такава, по иск с правно основание чл.214 от КТ.Съобразно тази норма присъждането на обезщетение по [чл. 214 КТ](#) е обусловено от неправомерността на отстраняването от работа, т.е. от отстраняване извън случаите по [чл. 199 КТ](#). Временното отстраняване от работа е акт на работодателя, с който временно се преустановява изпълнението на трудовото правоотношение, но без същото да се прекратява. Предявяването на искове по [чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ](#) относно отмяната на заповед за временно отстраняване на работа - [чл. 199 от КТ](#) е недопустимо, тъй като посочените искове предполагат прекратяване на трудовото правоотношение на някое от основанията по [КТ](#), а незаконосъобразността на заповедта по [чл. 199 от КТ](#), произтичаща от липсата на основание за издаването ѝ се свързва с други правни последици - заплащане на обезщетение по [чл. 214 от КТ](#). Тълкувайки посочената

разпоредба следва да се приеме, че обезщетението по [чл. 214 КТ](#) за незаконно отстраняване от работа се дължи само при наличие на трудово правоотношение, а не и при прекратено такова. Освен това неправомерното отстраняване от работа трябва да е само временно и да е извършено по реда на [чл. 199 КТ](#) без обективно да са налице предпоставките за това. При прекратено трудово правоотношение, без значение дали е законосъобразно или не, не е налице незаконно отстраняване от работа по смисъла на [чл. 214 КТ](#). В този смисъл е Решение № 1994/ 21.12.2006 г., III г.о. на ВКС.

В настоящия случай обаче, съдът приема, че фактическия състав, обуславящ прекратяването на ректорските правомощия на ищеца В. съдържа в себе си сложен фактически състав, предвид наличието на основанията, визирано в нормата на чл.10 ал.2 т.6 б. "Г" от ЗВО. Съгласно този текст Министърът на образованието и науката притежава различни правомощия, които ограничават иначе законоустановената академична автономия, като той може да отстрани Ректор на Висше учебно заведение и да назначи друг – временно изпълняващ тази длъжност за срок не по-дълъг от шест месеца, когато по отношение на ректора на висшето училище **бъде установено плагиатството в научните трудове**, въз основа на които е придобита научна степен или е заета академична длъжност, или когато ректорът не изпълни правомощията си да освободи от длъжност по реда на [чл. 58, ал. 1, т. 4](#) лице, за което е констатирано плагиатство по законоустановения ред. Следователно въпросният текст се явява специален, почива на изрични условия и от изпълнението им зависи дали той ще бъде приложен. В конкретния случай е било несъмнено установено, че на база постъпили сигнали и със Заповед № РД-09-2516 от 14.09.2018 година Министъра на Образованието и науката е определил нарочна комисия, която да отговори на въпроса дали конкретно посочени трудове на ищеца В. нарушават академичната етика – вж. л.27. На тази база с нарочен Доклад са достигнали до извода, че несъмнено се касае за „плагиатство“, т.к. ищца е представил като свои трудове на свои колеги от ТУ-Варна.

Горното обстоятелство, неоспорено от страните е довело до приложението на специалния текст на чл.10 ал.2 т.6 б. "Г" от ЗВО, които дава възможност на Министъра да отстрани Ректора на Висшето учебно заведение и да назначи временно такъв, за срок не по – дълъг от 6 месеца, до избирането на нов Ректор. Тази норма е израз на правомощието на Министъра да упражнява контрол върху висшите училища по спазването на този закон и на държавните изисквания. Съгласно [чл. 10, ал. 2, т. 6, б. "Г" от Закона за висшето образование \(ЗВО\)](#) Министърът на образованието и науката назначава временно изпълняващ длъжността ректор за срок не по-дълъг от шест месеца. В конкретния случай Министърът може да осъществи правомощието си по [чл. 10, ал. 2, т. 6, б. "Г" ЗВО](#) при наличието на кумулативни предпоставки, едната от които е установено по несъмнен начин „плагиатство“. Не се спори по делото, че именно тази предпоставка е налице,

като горното е обусловило отстраняването на ищеца В. от Ректорския пост и назначаването на ВРИД такъв, в лицето на свид. Д..

Не е спорно още, че с последователни решения на съдилищата, издадената от ВРИД Ректора Д. Заповед № ЛС-413 от 14.12.2018 година е била отменена, но изключително и само по процедурни съображения, каквато е липсата на компетентност от страна ВРИД Ректора да прави това. Само по себе си обаче това обстоятелство **не дерогира** издадената от Министъра Заповед № РД-09-3271 от 13.11.2018 година, с която ищеца е бил отстранен от тази длъжност и за ВРИД Ректор е била определена свид. Д.. Като ВОС посочи по – горе, касае се за специално правомощие, уредено в специален закон и даващ право на Министъра при наличието на определени предпоставки да се намеси в академичната автономия. В съответствие с Решение № 426 от 7.07.2015 г. на ВКС по гр. д. № 122/2014 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията З. А. „плагиатството“ е определено като представяне на чужди идеи, думи, съчинения като свои собствени. Легално определение на понятието плагиатство липсва, както в [Закона за висшето образование](#), така и в [Закона за развитието на академичния състав в Република България](#). В разпоредбите на [чл. 173, ал. 1 НК](#) е формулирано плагиатството като престъпление в класическата му форма. Според [чл. 173, ал. 1 НК](#) който издава или използва под свое име или под псевдоним чуждо произведение на науката, литературата или изкуството или значителна част от такова произведение се наказва с лишаване от свобода до две години или с глоба от 100 до 300 лева, както и с обществено порицание. Непосредствен обект на това престъпление са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеността на правото на създателя на произведение на науката, литературата или изкуството да бъде признат за техен автор. Предмет на престъплението може да бъде всеки обект на авторското право по смисъла на [ЗАПСП](#). Като взема предвид приетото в правната доктрина и разпоредбите на [чл. 173, ал. 1 НК](#) съдът намира, че под понятието плагиатство по смисъла на [чл. 58, ал. 1, т. 4 от Закона за висшето образование](#) следва да се разбира издаването или използването под свое име или под псевдоним на чуждо произведение на науката, литературата или изкуството или значителна част от такова произведение. Редно е и съдът го подчертава изрично, да се отбележи, че всички налични производства, инициирани от страна на ищеца В., имат своята основа именно в доказването по несъмнен начин на извършеното „плагиатство“. Също то е мотивирало Министъра на правосъдието да се запознае и да разпорежи проверка на постъпилите сигнали за „плагиатство“, като от Доклада на назначената от него Комисия по спазването на академичната етика, и конкретно изготвения от тази Комисия Доклад № 18-710/02.11.2018 година, е ясно след проведено гласуване с 4 гласа "за" и 1 "против" е прието, че проф. Р. В. при написването и защитата на дисертационния си труд за присъждане на научната степен "доктор на науките" и в представените от него научни трудове за участие в конкурса за заемане на академичната длъжност "професор", е представил като собствени

трудове на свои колеги от Технически университет - Варна и от чужди автори, без съответното позоваване и цитиране - плагиатство по смисъла на [§ 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на Закона за развитието на академичния състав в Република България \(ЗРАСРБ\)](#), с което е извършил нарушението на [чл. 30, ал. 2, т. 3 ЗРАСРБ](#). Издадената от Министъра Заповед № РД-09-3271 от 13.11.2018 година, с която ищеца е бил отстранен от тази длъжност и за ВРИД Ректор е била определена свид.Д. е валидна, допустима и издадена при съобразяване на законовите правомощия на изпълнителната власт. Видно е от служебните справки, че тя не е била отменяна или изменяна – справка адм.дело № 15 497/2018 година на ВАС и адм.дело № 3549/2019 година на ВАС. Следователно, по приложението на ЗВО, съдът приема, че той се явява специален и уреждащ специална процедура по отстраняването на лице, уличено в извършването на „плагиатство“.

На следващо място, ВОС не споделя виждането, че ищеца е бил незаконно отстранен от работа, при това вина за горното да носи ТУ-Варна. Доказването на тези обстоятелства, бе извършено с допуснати свидетелски показания, в рамките на твърдените от двете страни факти. Изнесените от свидетелите Ч. и Р. - разпитани за ищеца, показания дават основание да се приеме, че те акцентират върху процедурата по връчването на издадената от министъра заповед, но не хвърлят светлина върху подлежащия на доказване факт за наличието на виновно поведение, предвид недопускането до работа, каквато е и претенцията на ищцовата страна. От своя страна свидетеля Р. изрично сочи, че дори и след връчването на заповедна на Министъра, ищеца е имал достъп до университета за дълъг период от време, като е продължил работата си в собствения ректорски кабинет, докато Врид. Ректора, в лицето на свид.Д. е продължила да ползва стария си офис. Нещо повече – той е освен, че е имал достъп до Ректората, е участвал и в заседания на Ректорския съвет. Промяна на заключващото устройство е било сторено по искане на Врид. Ректора Д., но само по себе си то не е било насочено към възпрепятстване достъпа на ищеца - това не се е осъществило, а като предпазна мярка предвид настъпващите Коледни и Новогодишни празници. Ищеца не само не е бил недопускан, но не е бил и отстраняван от работа. Ето защо, въз основа на извършения анализ на тези показания, настоящата съдебна инстанция приема, че претенцията следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното дотук, макар и с различни мотиви,

ВОС намира, че атакуваното решение следва да бъде потвърдено. С оглед изхода на спора, в полза на ТУ-Варна следва да бъде присъдена сумата от 2 600 /две хиляди и шестотин/ лева, представляващи сторени разноски.

На основание горното, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260625 от 09.10.2020 година, по гр.д. № 3978/2020 година, по описа на ВРС, 7 – ми състав.

ОСЪЖДА Р. Н. В., ЕГН ***** да заплати в полза на Технически университет Варна, Булстат 000083626 сумата от **2 600 лева /две хиляди и шестотин/**, представляваща сторени по делото съдебно - деловодни разноси – адвокатски хонорар пред ВОС, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България в едномесечен срок, считано от връчване препис на страните, на основанията, посочени в чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____